

— Не се бойте, милички, — си мърмореше Зарко, като поставяше подъ изправената копанка житни зрънца.
— Ето ви хреница!

Копанката бѣше повдигната отъ единия край съ клечица, отдолу на която Зарко бѣше привързалъ дълга връв. Скрилъ се задъ вратата на близката конюшна, той държеше другия край на връвта и чакаше

Хопъ, едно врабче отъ дървото — и право подъ копанката. Закълва зрънца. Нищо му нѣма. Хопъ, още едно врабче. Пакъ нищо. Едно следъ друго наскочаха всичкитѣ врабчета. Цвърчатъ, борятъ се и кълватъ. Отъ радостъ ще се избиятъ.

Зарко това и чакаше. Ще хвъркне отъ радостъ. Едва се сдържа. Още малко. Нека врабчетата се накълватъ.

Сега: едно, две, три! — копанката тупна и се захлупи. Пръхнаха въ мигъ много крилца и оцѣлѣлитѣ врабчета зацъркаха по дърветата.

— Чъръ-чъръ-чъръ! Какво стана?

— Чикъ-чирикъ! Кжде сж другитѣ?

На единъ скокъ Зарко се намѣри при захлюпената копанка. Сега, внимателно! Лѣвата ржка повдига копанката, дѣсната — вжтре. Хвана едно, две, три. Нѣма повече.

Скоро и тѣ бѣха окачени при своитѣ нещастни другарчета.

Зарко ги гледа доволенъ. Утре славно ще отговѣе.

*

Дан-н-н-ъ! . . . Дан-н-н-ъ! . . . Гръмна въ Зарковитѣ уши храмовата камбана. Отваря очи, нищо не вижда. Празно и свѣтло. А чудна пѣсень слуша. Като че ли хвърка.

И ето, сякашъ завесата се вдига. Гледа — хе, дошла Коледа. Всички весели. Ще отговяватъ.

Бързо панталонитѣ на краката, палтенцето на гърба и — хопъ — на пруста. Врабченцата опържени и — лапай.